

RAAMATUNTUTKIELMIA

”Vanhurskasten vaellus on kuin aamunkoiton valo,
joka valkenee valkenemistaan täyteen päivään asti.”

VIIDES OSA

Sovitus Jumalan ja ihmisen välillä

”Yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä,
ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien
edestä, josta todistus oli annettava aikansa.”

”Vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me
nyt olemme sovituksen saaneet.”

1 Tim. 2:5,6; Room. 5:11

Kaikkien kuningasten Kuninkaalle ja kaikkien herrojen Herralle

hänen vihkiytyneiden pyhiensä hyväksi,
jotka odottavat lapseutta

ja

”kaikille niille, jotka avuksi huutavat meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen nimeä joka paikassa”, ”Uskon huonekunnalle”,

ja

huokaavalle luomakunnalle, joka ikävöiden odottaa
Jumalan lasten ilmestymistä,

on tämä teos omistettu.

”Saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka
ikuisista ajoista asti on ollut kätkeytyneenä Jumalassa.” ”Tätä armoa hän
on ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi ja
ymmärrykseksi, tehden meille tiettäväksi sen tahtonsa
salaisuuden, että hän, päätöksensä mukaan, jonka hän
oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä — siitä armotalou-
desta, minkä hän aikojen täytyessä aikoi
toteuttaa — oli yhdistävä Kristuksessa
yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa
ja mitä on maan päällä.”

Efe. 3:4,5,9; 1:8-10

Sovitus Jumalan ja ihmisen välillä

KIRJAN TEKIJÄT ALKUSANAT

TÄMÄN osan ensimmäinen painos julkaistiin v. 1899. Nyt se on Jumalan kansan suurten joukkojen käsissä eri kielille käännettynä ympäri koko sivistyneen maailman. Lukuisat kirjeet kertovat meille suuresta avusta, mitä sen sivuilta on saatu Jumalan totuuteen — Raamatun selittämiseen. Toiset ovat saaneet erityistä apua yhdessä suhteessa, toiset toisessa; ja muutamat kaikissa suhteissa. Luku nimeltään ”Tahraton”, joka koskee Herramme tulemistä maallisiin olosuhteisiin, kun hän syntyi lapsena Betlehemissä, on vetänyt erityistä huomiota puoleensa, ja monet ovat sanoneet sen heittävän suuren valon moniin raamatullisiin ja tieteellisiin asioihin.

Koska meillä on sellainen jumaluusopillinen järjestelmä, joka tunnustaa oman erehtyväisyytensä ja rukoilee ja odottaa Jumalan johtoa ja valistusta seurakunnan vaelluksen loppuun asti, niin näyttää olevan huomattava, että tämä osa, joka on kirjoitettu 20 vuotta sitten, vaatii hiukan oikaisua ollakseen täydessä sopusoinnussa Raamatun tutkijain viimeisten ajatusten kanssa Jumalan Sanan opetuksissa.

Tämän osan perussävelenä on lunastushinta. Ilmeisesti on tämä oppi, josta kaikki muut pelastuksemme yhteydessä olevat opit sädehtivät, ollut suuressa määrin kadotettuna näkyvistä, ollut hämärän peitossa, siitä ajasta lähtien kun apostolit nukkuivat kuolemaan tähän saakka. Raamatun tutkijat ovat huomanneet lunnaat siksi avaimeksi, joka aukaisee koko Raamatun — joka ratkaisee heti, mikä on totuutta, mikä eksytystä.

Ei ole hämmästyttävää, että meidän käsityksemme asiasta on tullut yhä selvemmäksi ja selvemmäksi, sillä pidämme sitä arvossa ja tutkimme sitä niin huolellisesti. Raamatun lausunnot lunnaista eivät ole millään tavalla muuttuneet, eikä myöskään meidän luottamuksemme niihin ole muuttunut; ne ovat selkeämpiä; me ymmärrämme ne paremmin. Me pidämme Raamatun lausuntoja tästä asiasta erehtymättöminä, ja että meidän käsityksemme voi laajentua, kun tutkimme kirjoituksia ja kun pyhä henki johtaa meitä ymmärtämään niitä, kuten on luvattu. Meillä ei ole mitään sitä vastaan, että Jumalan suunnitelma paljastetaan vähitellen, vaan me riemuitsemme siitä. Meillä ei ole mitään puolustettavaa. Lunastus avautuu eteemme suurenmoisempana jokaisesta Jumalallisen valonsäteen uudesta loisteesta.

Me näemme nyt, että Herramme Jeesus jätti taivaan kirkkauden voidakseen suorittaa Aadamin ja hänen sukunsa lunastustyön. Me näemme, että hänen luonnonmuutoksensa henkiolennosta ihmisolennoksi tapahtui sen tähden, että hän voisi olla lunastushintana — täydellinen ihminen täydellisen ihmisen edestä — Antilutron — vastaavana hintana. Me näemme nyt, että Jeesus antoi itsensä lunnaiksi kaikkien puolesta vihkiytyessään kolmekymmenvuotiaana Jordanilla. Hän jatkoi lunastushinnan antamista, se on, elämänsä antamista, mikä elämä aikanaan muodostaisi lunastushinnan isä Aadamin ja hänen sukunsa puolesta. Hän lopetti tämän elämänsä antamistyön luopumalla siitä, uhraamalla sen, antaen ottaa sen itseltään pois, kun hän ristillä huusi: ”Se on täytetty!” Mitään enempää ei olisi voitu antaa kuin mitä silloin annettiin — lunnaat, vastaava hinta, isä Aadamin puolesta. Mutta niitä ei maksettu Aadamin tiliin, muutoin olisi Adam ja koko syntinen suku sil-

loin ja siellä käännetty Jeesuksen tykö. Hinta pantiin vain jumalallisen oikeuden käteen takuuna, hänen hyväkseen, joka oli kuollut, että hän käyttäisi sitä myöhemmin Jumalan suunnitelman mukaisesti. Herramme Jeesus herätettiin kuolleista jumalallisen luonnon henkiolentona, palkinnoksi hänen uskollisuudestaan ja kuuliaisuudestaan Jumalaa kohtaan, hänen antaessaan maallisen elämänsä uhriksi. ”Jumala on hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman.”

Jeesus ei voinut ollenkaan käyttää lunastushintaa ollessaan vielä maan päällä. Hän ei voinut saattaa opetuslapsiaan yhteyteen Isän kanssa. Sen tähden hän selitti: ”Menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.” Hän selitti myös: ”Ellen minä mene pois, ei puolustaja tule.” Kymmenen päivää sen jälkeen, kun Herramme oli noussut taivaaseen, saivat hänen seuraajansa, jotka olivat kokoontuneet hänen määräyksensä mukaan ylähuoneeseen, helluntaisiunauksen – todistuksen, että Isä oli hyväksynyt heidät Jeesuksen uhrinansion kautta. Jeesus oli käyttänyt hyväksilaskettua lunnaiden ansiota, jonka hän oli tallettanut Isän käsiin; mutta hän ei antanut sitä opetuslapsilleen. Se ei ollut lahja heitä, vaan maailmaa varten – ”lunnaat kaikkien puolesta.” Kaikki Jeesuksen opetuslapset luopuivat osastaan lunastussiunauksiin, jotka tulevat maailmalle Herramme toisessa läsnäolossa, jotta heillä olisi osansa Lunastajan kanssa vielä suuremmassa siunauksessa – kunniasa ja kuolemattomuudessa. Lunastushinta on tarkoitettu hankkimaan Aadamille ja hänen suvulleen maallisen elämän ja maalliset oikeudet ja kunnian, jotka isä Aadam menetti, kun hänestä tottelemattomuuden kautta tuli syntinen, menetyksen koskiessa koko hänen perhettään, koko ihmiskuntaa. Aika, jolloin lunastuksen tulokset – Aadamin ja hänen sukunsa ennalleenasettaminen – annetaan, on Herramme toisen tulemisen jälkeen, jolloin hän perustaa valtakuntansa, joka on tarkoitettu juuri sitä varten, että se palauttaisi kapinoivan suvun täydelliseen yhteyteen Isän kanssa ja iankaikkiseen elämään – niin monta kun halukkaita on.

Seurakuntaa ei ole kutsuttu antamaan lisälunastushintaa, eikä lisäämään sitä, minkä Jeesus antoi, sillä se on riittävä. Seurakuntaa kehoitetaan osoittamaan, että sillä on sama henki, taipumus, mikä Jeesuksella oli, tekemään Isän tahto hinnasta mistä hyvänsä – aina kuolemaan asti; ja ne, jotka osoittavat tämän, Hän hyväksyy kuninkaallisen papiston jäseniksi, jonka papiston pää Jeesus on; morsianluokkana, Jeesuksen ollessa ihana taivaallinen ylkä. Näitä vaaditaan palaamaan Jumalan tykö saman liiton kautta, minkä Jeesus teki: ”Kootkaa minun eteeni minun hurskaani, jotka uhreja uhraten ovat tehneet minun kansani liiton.” – Ps. 50:5

Vasta sitten, kun nämä on kutsuttu ja valittu ja huomattu uskollisiksi ja kirkastettu, tulee se aika, jolloin Kristus ja hänen morsianluokkansa ottaa maailman huolenpitoonsa sen kohottamiseksi; vasta sitten Vapahtajan sopii luovuttaa jumalalliselle oikeudelle kuolemansa ansio, jonka hän pani Isän käsiin pantiksi kuollessaan, kun hän sanoi: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni” – elämäni ja kaikki sen oikeudet. Kun tämä lunastushinta on muodollisesti annettu oikeudelle tämän aikakauden lopussa, se ei ole enää pantti, joka on Vapahtajan käytettävissä, vaan se on muutettu Aadamin ja hänen sukunsa hyväksi, josta suvusta Isä luovuttaa jokaisen heti Pojalle, jotta hänen tuhatvuotisvaltakuntansa alkaisi ja kaikki maan sukukunnat alistettaisiin Lunastajan valtaan, jotta hän nostaisi ne synnin ja

kuoleman tilasta kaikkeen siihen, mikä menetettiin Aadamissa — kaikkeen, minkä puolesta Jeesus kuoli hankkiakseen sen ihmiselle.

Mutta seurakuntaluokkaan kuuluvat, joita on valittu lähes yhdeksäntoista vuosisataa, eivät voineet olla otollisia uhreja Jumalalle, niin kuin oli heidän Lunastajansa Jeesus, koska hän yksin oli pyhä, viaton, tahraton. Me olemme epätäydellisiä, syntisiä, eikä Jumala hyväksy epätäydellisiä, tahrattuja, syntisiä uhreja. Mitä voitiin sitten tehdä meidän saattamisksemme otollisiksi uhreiksi ja yhdistymisksemme Jeesuksen kanssa henkitasolla? Tehtiin siten kuin oli soveliaista — jumalallinen oikeus myönsi Jeesuksen ansion hyväksilaskemisen kaikille niille, jotka tekisivät uhriliiton ja joiden Puoltajaksi ja Takaajaksi Jeesus tulisi. Tätä, että Jeesus laskee uhrinsa ansion seurakuntansa hyväksi, voitaisiin verrata kiinnityslainaan, mikä on otettu lunastusuhrille ja mikä estäisi sen sovelluttamista maailmaan, ennen kuin sen sovelluttaminen seurakuntaan on täydennetty.

Seurakunta on tehnyt liiton uhratakseen kaiken maallisen elämänsä ja maalliset oikeutensa, jotta se tulisi uudeksi luomukseksi Kristuksessa ja hänen perintötoverikseen henkitasolla.

Tällä perustuksella, että meille laskettiin tulevat ennalleenasettamissiunauksemme ja me teimme oman henkilökohtaisen vihkiytymisksemme Herralle, saattoi Lunastajamme, toimien suurena Ylimmäisenä Pappinamme ja Puoltajanamme, meidät yhteyteen Isän suunnitelman kanssa, mikä salli meidän saada pyhän hengen siitoksen ja lakata olemasta ihmisperhettä ja tulla jäseniksi henkiseen perheeseen, jonka pää Jeesus on. Kaikki seurakuntaan kuuluvat ovat sen tähden osallisia Jeesuksen kanssa itsensäuhraamistyössä, meidän tarjoutuessamme Herralle, ja hänen, Jumalan Ylimmäisenä Pappina, uhratessa meidät oman uhrinsa osana. Siten me ”täytämme sen, mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista.” Siten kärsimme hänen kanssaan, hallitaksemme myös hänen kanssaan. Ennen kuin kaikki hengestä siinneet ovat menneet kuolemaan, ei Kristuksen ansiota, joka on pantu pantiksi oikeuden käsiin hänen kuollessaan ja vakuudeksi seurakunnan hyväksi, vapauteta tästä vakuudeksi panon alaisuudesta, eikä se ole ennen sitä valmis täydellisesti sovellutettavaksi Aadamin ja hänen sukunsa lunastamiseksi uuden liiton ehdoilla.

Jos kirjoittaisimme tämän osan uudelleen, tekisimme siellä täällä hyvin pieniä erotuksia ilmaisutavassa sen mukaisesti, mitä tässä olemme esittäneet. Pyydämme lukijoitamme pitämään tämän mielessään. Eroavaisuudet eivät ole sen laatuksia, että ne sallisivat meidän sanoa, että lausunnot kirjasta ovat väärät — ne eivät ole vain niin täydelliset ja selvät, kuin mitä ne olisivat saattaneet olla, jos kirjoittaminen tapahtuisi nyt.

Muutamien selitysten saamiseksi uudesta liitosta kehotamme uusia lukijoita panemaan merkille tekijän ”Tutkielmien” VI osaan kirjoittamat alkusanat.

Brooklyn N. Y.

1. lokakuuta 1916

Palvelijanne Herrassa

Charles T. Russell